

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 11: MIN AURORA

- ”Le, Topha! Allt går igen helt enligt planerna, precis som jag förutsåg.”

Hans herre strålade som en supernova och hade nog all anledning. Den svarta, vida manteln virvlade runt efter människans hastiga rörelser efter att han precis hade fått ett mycket eftertraktat videosamtal som medförde mycket goda nyheter. Topha själv föredrog att behålla alla känslouttryck för sig själv. Vad var det med dessa Jordvarelser som alltid firade segern i förskott?

Han hann inte fundera på saken eftersom hans herre åter krävde hans uppmärksamhet.

- ”Nu, åter till det väsentliga. Vi har förlorat alldeles för mycket tid redan. Se till att allt är i ordning på Great King. Drottningen måste få en passande välkomstkommitté.”

Topha bugade djupt, redo att utföra sin herres order.

- ”Som ni önskar, min Lord.”

Det fanns delar av hans herres plan som inte kändes bra, som många faktiskt opponerade sig mot i tysthet. Men Topha var ändå glad att han blev ivägskickad till Great King för att övervaka dessa föreberedelser. Även om hans mänskliga herre snart skulle följa efter så innebar detta ändå en paus från att vara vid hans absoluta sida. Och Topha uppskattade varenda paus han kunde få numera.

Tiden var inne.

Eller rättare sagt; ute.

Cogo tittade bort mot Prinsessans privata kammare medan han tålmodigt väntade på att hon skulle komma ut. Han lutade sig mot väggen med armarna i kors. Hela hans värld kändes tung och kall, hans hjärta nästan tomt. Det här var en väntan, trots hans tålmod, som han inte uppskattade. Tålmodet uppvisade han enbart för hennes skull. Inombords skrek han i protest, utåt uppehöll han ett värdigt lugn. Men det var inte lätt, och kanske inte helt ärligt heller. När Prinsessan väl skulle komma ut ifrån sin kammare skulle det betyda slutet på denna tid de hade haft tillsammans. En tid fylld med djupa samtal, sanning, intimitet och ärlighet. Och mest av allt, en tid fylld av kärlek och glädje. Denna tid skulle härmed ta slut och nu gick det inte att förlänga den längre.

Men trots hans nedstämdhet så kände Cogo ändå en förtröstan. Denna ofattbart underbara tid som han hade fått spendera med Aurora var strax över men bara för den här gången. Han visste inte när de skulle ses igen, Prinsessan hade inte sagt något om den saken, men Cogo var bestämd på att det som hade utvecklats mellan dem inte skulle vara över för alltid. Hans kärlek till henne, och vad han nu visste att hon kände för honom tillbaka, var alltför dyrbart att bara kasta bort. Deras kontakt, som sträckte sig bortom enbart det fysiska, skulle inte rinna ut i sanden. Han skulle aldrig tillåta det. Till hans sista andetag

skulle han älska henne, ja, längre än så. Det som plågade honom var att han tillfälligt var tvungen att åter igen skiljas ifrån henne. Förra gången hade han nära på gått under men Cogo visste att han inte skulle vandra den deprimerande vägen en gång till. För nu visste han en sak som han inte hade gjort för ett år sedan. Aurora älskade honom. Den vetskapen fyllde honom med enorm styrka. Och förhoppning.

De skulle ses igen.

Han visste bara inte när.

Så stod hon där i dörröppningen, omklädd till sin stridsrymddräkt i rött, rosa och vitt, precis som när han hade fått syn på henne vid deras återförening tre dagar sedan. Hon hade tagit mycket god tid på sig att göra sig i ordning och ett tag hade han börjat undra vad hon höll på med där inne som tog sådan tid men en sådan vacker flicka var alltid värd att vänta på, konstaterade Cogo. Galaxbumerangen glimmade till när belysningen ifrån taket reflekterades i dess blanka yta. Hon var formellt klädd för den sista biten av hennes resa men hennes blick när hon såg på honom var allt annat än blicken från en Drottning. Det var något sorgset i hennes uppsyn och, som alltid, det smärtade honom att se henne ledsen. Och det gjorde det bara ännu svårare för honom att göra det som hon redan hade bett honom om och nu skulle göra igen.

Han stod och väntade på henne på respektfullt avstånd från hennes kammare. Aurora behövde inte fundera på om Cogo möjligtvis hade hört något av hennes samtal, det hade han omöjligt gjort på det flera meter långa avståndet och hon visste att han inte skulle tjuvlyssna. Än mindre att han skulle tjuvtitta när hon klädde om. Hennes privata sfär var verkligen något som var heligt för honom. Cogo uppvisade dessutom tålmod genom sin väntan, en förmåga som Aurora visste inte var en av hans starkaste. Just därför var det imponerande. Han hade fått vänta en bra stund.

Han lutade sig något nonchalant, med dessutom ena fotsulan upp mot väggen, och med armarna i kors. Hans rymdhjälm hade han lagt intill sig på golvet. Astrolansen vilade tryggt i sina bägge hölster vid hans höfter. Cogo var ett år äldre men det ungdomliga och rebelliska inom honom fanns kvar. Ändå såg hon nu, mer än någonsin, en man i pojken hon kände. En man och vän som hon respekterade mer för varje dag. Som hon älskade mer för varje dag. Av flera anledningar önskade hon att hon kunde glömma hur mycket hon älskade honom. Utmaningen som väntade henne var svår nog. Att glömma skulle bli närapå omöjligt.

Hon ville le mot honom men kunde inte tvinga fram något. Det hade varit detsamma som att ljuga. Och att se honom nu i denna stund när de måste gå åt var sitt håll var mycket svårare än vad hon hade räknat med. Dessutom, p.g.a. hennes precis avslutade samtal, kände Aurora för första gången dåligt samvete av att befinna sig i Cogos sällskap. Den känslan hade hon inte räknat med heller.

- ”Jag tycker inte om att lämna er ensam, Prinsessa.”

Hans kommentar var inte alls förvånande. Hon hade räknat med protester. Dessutom såg hon i hans ögon när hon närmade sig honom hur lite han ville skiljas ifrån hennes sida.

- ”Du behöver inte vara orolig, Cogo. Jag klarar mig.”

Det var sant. Även om hennes liv inte skulle förbli det samma utan honom. Men det höll Aurora för sig själv. Det sista hon ville nu var att oroa honom. Då skulle hon aldrig kunna förmå Cogo att resa hem till Jorden.

Och stanna där.

Cogo plockade upp sin hjälm från golvet och bar den under höger arm medan de började gå, sida vid sida, genom korridoren mot hangardäcket ombord på Queen Cosmos.

- ”Dessutom kommer jag inom någon timme att bli bemött av skepp som eskorterar mig sista biten,” fortsatte Aurora. - ”De kommer att se till att jag kommer säkert hem.”

Hon undvek medvetet att kasta en blick mot honom medan hon avslöjade denna del av hennes senaste samtal över rymdlinken. Varför kunde hon inte svara på. Cogo tvärstannade.

- ”Skepp?” utbrast han misstänksamt. - ”Vadå för skepp?”

Varför hade han inte fått höra det här tidigare? Om Prinsessan hade planerat in denna eskort redan före sin avresa så var det mycket underligt att hon inte nämnde saken för honom förrän nu när han skulle ge sig av.

- ”Från planeten Ledzah,” svarade Prinsessan lugnt. Detta dämpade inte hans misstänksamhet.

- ”Har aldrig hört talas om dem.”

Aurora stirrade förvånad på honom.

- ”Har inte Doktor Kitty berättat?” undrade hon.

Cogos okunskap var skrivet över hela hans ansikte vilket verkligen förbryllade henne. Hon hade svårt att tro att Kitty inte hade informerat honom om en sådan vital sak innan hans avresa. Kunde det vara så enkelt att Cogo bara hade glömt? Ingen omöjlighet, det var mänskligt att glömma saker, förutom att Cogo vanligtvis brukade ha ett gott minne. Och det var därför som Aurora fick en så olustig, obehaglig känsla inombords av att han uppvisade en sådan okunskap. Det kände bara... fel.

- ”Ledzaherna är numera en av Great Kings närmaste allierade,” påminde hon. - ”Vi har haft en mycket nära relation det senaste året.”

- ”Åh,” mumlade han generat. - ”På så sätt.”

Borde han känna till Ledzah? Cogo tänkte efter men kunde inte för allt i världen minnas att någon, varken Doktor Kitty, Dodge eller Aurora hade någonsin nämnt detta folkslag för honom tidigare. Han hade aldrig hört talas om dem på annat håll heller, eller för den delen att någon specifik värld förutom Jorden stod i nära relation till Great King. Han var säker på att om han hade hört det skulle han ha kommit ihåg det. Men han gjorde inte det. Ändå var Aurora så säker på att han borde känna till Ledzaherna. Kanske hade Kitty nämnt det, trots allt. Han hade ju inte mått så bra på sista tiden hemma på Jorden, med alla mardrömmar och tankar på annat håll hade han haft svårt att koncentrera sig. Aurora hade nog rätt, han hade nog hört om planeten Ledzah. Det hade nog bara inte fastnat när det hade berättats för honom.

- ”Men jag vill inte lämna er i alla fall,” envisades han medan de återupptog sin korta promenad mot hangaren. En vänligt sinnad eskort på väg eller ej, Cogos skäl att stanna hos henne var inte bara professionellt.

- ”Jag vet,” svarade Aurora medlidande. - ”Jag vill inte skiljas ifrån dig heller. Men det är för det bästa.”

För det bästa. Det var vad hon hade upprepat sedan första gången det hade kommit på tal. Trots att han hade fått en förklaring, att hans närhet till Drottningen inte skulle uppskattas utan snarare ses som mycket opassande, så gjorde det lika ont varje gång att höra det. Det var en ständig påminnelse om vilka skilda världar han och Aurora trots allt tillhörde. Ensamma tillhörde de samma värld. Men skulle aldrig göra det i någon annans ögon. Det spelade ingen roll hur stark eller trofast hans kärlek till henne var, med hans bakgrund skulle han aldrig vara värdig henne. En del av hans medvetande trodde fortfarande på det resonemanget också. Men resten av honom vägrade att ge upp. Universum kanske ogillade hans närhet till hans Prinsessa. Men den enda åsikt han brydde sig om var Auroras egna. Om hon ville ha honom nära så skulle hon få det. Och om hon inte ville ha honom... så skulle han lyda hennes vilja.

- ”När kommer jag att höra av er igen?”

Han kunde inte hålla inne med frågan längre. Cogo var väl medveten om att hans vänskap till Aurora skulle för alltid, i sin nuvarande form, förbli en hemlighet för resten av Universum. Han ogillade detta smygande och hemlighetsmakeri, det var ovärdigt i sig självt och ställde dessutom höga krav på dem båda två att alltid tänka sig för med vad de säger och hur de agerar så att de aldrig skulle avslöja sanningen. Dessutom ville hans hjärta deklarerera för alla som någonsin kunde se och höra hur mycket han avgudade henne. Att smyga med sin kärlek till Prinsessan var inte i hans natur, inte nu längre när hon äntligen kände till den. Men för att de ens skulle kunna ha någon form av framtid alls tillsammans så var det denna väg av hemligheter och döljande som de var tvungna att ta. Han tyckte inte om det men han skulle göra det, för henne. För att hon bad honom om det. Att aldrig mer få hålla om henne, att aldrig mer få känna doften av hennes hår, att aldrig mer få viska i hennes öra hur mycket han älskar henne eller få kyssa henne var helt enkelt från och med nu otänkbart. De skulle aldrig kunna göra det offentligt, omvärlden var för kritisk och oförstående. Men diskret i hemlighet och i ensamhet var det möjligt. Det kunde inte ske ofta, det insåg han redan nu innan de hade ens talat om saken, men han skulle vänta på henne i en evighet om nödvändigt. Så länge han visste att hans väntan inte var förgäves.

Hon visste att han skulle ställa den frågan förr eller senare. Aurora suckade.

- ”Jag vet inte.”

Det var sanningen, hon visste verkligen inte. Men samtidigt var hon medveten om hur otillfredsställande detta ärliga svar lät.

- ”Så snart jag kan. Mer än så kan jag inte lova just nu.”

Ja, det var ett löfte och hon tänkte hålla det. Med tanke på allt som hon måste gå igenom de närmaste dagarna och tiden därefter kunde hon inte ge honom någon exakt, passande tid. Men de skulle se varandra igen, en dag. Men bara som de vänner de hade varit fram till för ett år sedan, som Drottningen och hennes lojale cyborglivvakt. Den öppenhet och intimitet de hade visat och gett varandra de senaste tre dagarna skulle däremot aldrig mer kunna bli verklighet. Inte offentligt.

Inte ens i smyg.

Tanken hade slagit henne, flera gånger. Och det hade skrämt henne hur lockande den hade varit varje gång! Det var som om hennes hjärta vädjade till henne att ge efter för frestelsen. Men en hemlig kärleksaffär skulle riskera allting de någonsin hade kämpat för. Galaxens säkerhet var viktigare än deras privata lycka. Och, trots hans små protester, det verkade som om Cogo innerst inne förstod det också och skulle lyda denna uppoffring. Han hade tidigare uppvisat stort ansvar att beskydda galaxen under deras långa resa från Jorden till Great King, hon visste att han kunde göra det igen. Det förvånade Aurora, åter igen, hur lugnt han faktiskt hanterade hela situationen. Hade hon inte vetat bättre skulle hon ha kunnat tro att Cogo inget visste.

De var nu framme vid hangarområdet och vid den speciella del som alltid hade varit Starcrows utvalda plats. Dörren gled undan för dem och nedanför stod det svart-röda, lilla skeppet parkerat och väntade. De båda stannade och tittade på varandra. Ingen uppvisade någon större glädje i blicken.

- "Hälsa till Professor Dodge och Doktor Kitty," bad Aurora. - "Och ta hand om dig."

- "Det ska jag," svarade Cogo med en nickning.

De fortsatte att titta på varandra i tystnad, en tystnad som var ytterst plågsam. Kanske för att deras tystnad egentligen sa mer än några ord någonsin kunde. Men varken ord eller tystnad kunde förhindra det som väntade dem båda. Cogo gjorde tillslut en artig bugning inför Prinsessan och tog sedan ett steg ut på bryggan, redo för att ge sig av. Nåja, så pass redo som han kunde förmå sig till att vara.

- "Cogo..."

Det var inte mer än en viskning men ändå tillräckligt för att få honom att stanna, som om han hela tiden hade hoppats på att hon skulle säga någonting. Vad som helst.

- "Tack."

Tacksamheten var ytterst tydlig i hennes ljusblå ögon när hon steg ut på bryggan intill honom.

- "Tack för att du kom," fortsatte Aurora. - "Jag vet att det inte var lätt för dig att komma hit på det här sättet. Tack för att jag fick komma närmare dig än någonsin tidigare.

Närmare än vad jag någonsin hade vågat hoppas på."

Hennes ord värmdes stort i hans hjärta.

- "Det är jag som ska tacka, Prinsessa. Det här har varit de bästa dagarna i mitt liv."

- "Mina också. Jag saknar dig redan."

Den plågsamma tystnaden kom tillbaka på nytt. Men Aurora tänkte inte låta den dominera deras avsked. Speciellt inte när detta var allra sista gången som hon skulle få visa sina känslor öppet till honom.

Med bägge händer lyfte hon helt oväntat av sig sin hjälm från huvudet. Hon var nu varken Drottning av Vintergatan eller Månprinsessan. Hon var kort och gott bara Aurora. Bedjande och med tårar i ögonen höjde hon blicken till Cogo.

- "Håll om mig," sa hon kort.

Bägge hjälmarna dunsade i golvet när de omfamnade varandra. Deras läppar möttes utan minsta tvekan och de kysstes med en innerlighet som om morgondagen inte fanns. Båda andades tungt när kyssen slutligen bröts och inte enbart för att de behövde hämta andan. Aurora tryckte sig så nära Cogo som hon förmådde. Att hans hårda rustning skapade en

mindre smärta av att hon pressade sig själv så hårt mot honom ignorerade hon fullständigt. I detta ögonblick så var t.o.m. denna fysiska smärta stor njutning. För den kom ifrån honom. Den var honom.

- ”Kom ihåg, Cogo; jag älskar dig. Vad som än händer, jag älskar *bara* dig.”

Hennes röst darrade och hennes ord uttryckte precis vad han kände för henne också. Ändå var det något otäckt med hennes deklARATION. Hon behövde inte bedyra sina känslor så starkt, Cogo tvivlade inte på hennes kärlek. Ändå verkade Aurora nästan kämpa för att övertyga honom, för att han skulle förstå. Kunde hon möjligen lida av en värre separationsångest än honom själv? Det verkade otroligt men inte omöjligt.

- ”Jag älskar er också. Det vet ni,” försäkrade han och kysste hennes panna samtidigt som han strök henne genom håret och gungade henne sakta i sin famn, allt för att lugna henne. Men Cogo kände hennes nedstämdhet lika tydligt oavsett vad han gjorde. Och det övertygade honom bara allt mer att det kanske var fel av honom att lämna henne.

- ”Jag vill inte gå,” mumlade han. Hans ord var inte enbart själviska. En gång hade han svurit att beskydda Prinsessan Aurora, oavsett vart hon än tog vägen. Den där magkänslan som alltid talade om för honom att han måste vaka vid hennes sida hade åter igen kommit tillbaka. Nej, Cogo ville inte gå. Och någonting inom honom sa honom att han inte heller borde göra det.

- ”Du måste.”

Hon mötte hans blick på nytt. Hennes uppsyn såg lika nedstämd ut som han kände sig.

- ”Jag skickar inte iväg dig, Cogo,” försäkrade Aurora med stor tydlighet och skakade på huvudet. Hon ville inte att han skulle tro att detta var som tidigare gånger då hon, i vredesmod, verkligen hade skickat iväg honom. Detta var inte alls det samma, tvärt om.

- ”Men det blir bara problem om du följer mig längre. Vi måste skiljas här.”

Smärtan var tydlig i hans blick. Ändå nickade Cogo till svar. Han förstod vad hon menade, vilket var det enda som gladdde Aurora just nu. Han slöt ögonen och lutade pannan mot hennes.

- ”Jag är ledsen att jag alltid är till sådant besvär för er,” mumlade han.

- ”Besvär?”

Aurora skakade åter igen på huvudet. Cogo verkade vilja ta på sig hela ansvaret för att de inte längre kunde vara tillsammans. Nobelt, måhända, men så långt ifrån sanningen man kunde komma. Det var absolut inte hans fel att de nu var tvungna att gå åt var sitt håll.

Det var inte hennes fel heller, det var ingens fel. Ett val hade gjorts över deras huvuden, av Ödet eller kanske Livet självt. Vem kunde egentligen med klarhet förklara hur det låg till? Och varför? Men däremot, om allting hade varit annorlunda hade Aurora med enorm stolthet visat upp honom vid sin sida vart hon än gick och struntat fullständigt i vad andra kanske skulle tycka om saken. Om allting hade varit som för ett år sedan.

Om galaxenergin inte hade hamnat i obalans.

- ”Du är inget besvär, du är mannen jag älskar,” försäkrade hon mjukt och lade sina händer på hans kinder. - ”Ta den vetskapen med dig vart du än går.”

- ”Det ska jag, Prinsessa.”

Han talade till henne med så stor kärlek, det hördes i varje ord, i varje tonläge. Men han talade inte till henne som en jämlike utan fortfarande med underkastelse till henne. Cogo

var så van vid det att han troligtvis inte ens märkte det, dessutom såg han det som en självklarhet och gjorde det av gammal vana. Men här och nu var de jämlika. Det var det hon hade sagt honom men han måste redan ha glömt. Med vilje eller inte kunde Aurora inte avgöra.

De var så otroligt olika på många sätt; de var man och kvinna, den ena var uppvuxen föräldralös i slummen och den andra i en familjs trygghet i ett kungadöme och senare i Doktor Kittys beskydd. Cogo hade sin fysiska cyborgstyrka, Aurora hade sin telepatiska kraft. Men deras olikheter separerade dem inte. Inte i Auroras ögon. Cogo fann det praktiskt att hålla saker och ting skilda åt, det var enklare så. Men i Auroras hjärta var allt och alla sammanlänkade. T.o.m. en Prinsessa ifrån Månen och en urstark cyborg från Jordan. Han var minst lika viktig som hon. Hennes kungliga blod gjorde inte henne mer speciell än honom. Inte här.

Inte nu.

- ”Säg mitt namn, Cogo,” bad Aurora med halvsluten blick medan hon åter pressade sig så nära honom hon förmådde. - ”Viska det till mig en sista gång, så som bara du kan.”

- ”Älskade Aurora...”

Med ett svagt leende på läpparna lydde Cogo henne. Hur skulle han kunna neka henne en sådan enkel sak? Speciellt i en stund som denna? Hennes namn var ju det vackraste som någonsin hade passerat hans läppar. Det var en ära för honom att få uttala det. Vem visste när de kunde säga sådana här saker till varandra igen nästa gång? Han kysste henne igen, länge och innerligt.

- ”Du är mitt allt. Det finns ingenting jag inte skulle göra för dig. Min Aurora.”

Att höra honom säga dessa ord, säga hennes namn, gav henne varma rysningar över hela kroppen. För Cogo stod för sina ord. Och hon kände dess innebörd i hans omfamning. I hans passionerade, ömsinta kyss. Tårar föll nedför hennes ansikte i tysthet. Långt ifrån alla var glädjetårar.

- ”Ja...” svarade Aurora viskande. - ”*Bara din!*”

Hennes andning var lugn och regelbunden. Hennes hållning rak och ståtlig som det förväntas av en kunglighet. Och hon log svagt.

Men det var ett framtvingat leende, för hans skull. Hon ville inte låta honom se hur ledsen hon egentligen var av att se honom åka. Det kändes som om hennes ben skulle ge vika när som helst. Och bakom den lugna andningen fanns ett hjärta som var på väg att brytas mitt itu. Men hon fortsatte att le. Hon skulle aldrig igen få hålla honom i sina armar men hon skulle åtminstone få träffa honom igen, någon dag. Det var denna svaga förtröstan som nu gav henne den styrka hon behövde för att försäkra Cogo om att hon skulle klara sig. T.o.m. utan honom.

Utan att få ta emot hans kärlek.

Aurora följde Starcrow utan minsta avvikelse med blicken inifrån cockpit. Så många gånger som hon hade beskådat detta lilla skepp härifrån men trots alla faror och strider hade ingen gång tidigare känts så jobbig som den här. Skeppet svepte medvetet nära förbi rutorna och de båda fick ögonkontakt. Hon visste att Cogo inte ville ge sig av och hon

hade sett det tydligt i hans kroppsspråk och blick hela dagen. Men just nu verkade han inte allt för uppgiven när han besvarade hennes ögonkontakt. Och det gladdde henne. Cogo svepte förbi igen precis utanför och vinkade till henne.

- ”Vi ses snart, Prinsessa!”

Ingen av de båda visste det, men hon hörde aldrig hans hoppfulla ord. Hans röst hördes aldrig över radion. Aurora bara nickade och vinkade tillbaka samtidigt som hon fortsatte att hålla god min. Hon tordes inte säga någonting i risk att hennes darrande tonläge skulle avslöja henne. Om hon avslöjade hur hon egentligen kände sig inombords skulle Cogo återvända ombord till Queen Cosmos ögonblickligen och det kunde hon inte riskera. Det var dags för dem båda att skiljas. Och gå vidare i sina liv.

Utan varandra.

Hon hade ingen aning om här och nu att det spelade ingen roll om hon sa någonting, Cogo kunde inte höra henne oavsett hur hon lät.

- ”Crowbältet!”

Starcrow for iväg som en komet akterut och försvann i den oändliga rymden bakom Queen Cosmos. Aurora tryckte genast på en knapp och den bakre skärmen ovanför cockpitens entré aktiverades. Hon ville få en sista skymt av honom, trots att han försvann i sådan enorm hastighet.

- ”Farväl, Cogo...”

Hon hann se honom i ett par sekunder. Sedan var Starcrow helt ur sikte för Cosmos radar.

- ”Må jag bli lika stark som du,” mumlade hon, förundrad över hur otroligt väl han hade hanterat detta avsked. Hon hade räknat med mycket mer protester och starkare utspel. Men istället verkade Cogo acceptera det oundvikliga med enorm mognad. Han var faktiskt nästan skrämmande lugn. Men Aurora visste att han led inombords precis som hon själv och orsaken bakom hans lugna fasad måste vara samma goda min som hon själv spelade upp. Värdighet var en viktig egenskap hos Cogo och de båda ville ta avsked av varandra med värdighet. Det var det bästa de kunde göra när de stirrade det oundvikliga i vitögat.

Men nu när han verkligen hade gett sig av hem mot Jorden igen, när Cogo var helt utom synhåll, kunde hon inte hålla masken eller någon värdighet uppe längre. Benen, mycket riktigt, vek sig och Aurora föll ihop till golvet. Hon lyckades hindra sitt fall genom att hålla sig kvar i ett av ryggstöden till cockpitstolarna. Hon sjönk dock fortfarande helt ner till golvet. Hon hade ingen ork kvar, hon var helt utmattad, allra mest i själ och hjärta. Hon kände sig mycket yr men lyckades hålla sig vaken, med nöd och näppe. Det enda hon hade styrka kvar för var att släppa hennes tårar fria. Hon grät ohämmat och förtvivlat. Hon var så tacksam för att hon hade fått dessa dagar med Cogo, tacksam till både sig själv och honom för att de hade tagit denna sista chans att vara tillsammans och att de verkligen hade varit så ärliga mot varandra. Men det var just denna tacksamhet, denna kärlek, som nu gjorde henne så oerhört förtvivlad. Och som helt försvagade henne. Det som hon hade känt och upplevt med honom skulle hon aldrig få uppleva igen. Inte med honom eller någon annan heller. Aldrig någonsin.

Plötsligt kändes det som om hon var fem år igen. Hela hennes värld föll samman runt omkring henne och hon var totalt oförmögen att förhindra det. Trots att skärmen enbart visade tom rymd bakom henne försökte Aurora uttala hans namn flera gånger men det gick inte. Hennes förtvivlan hindrade henne från att tala. Skulle den lika effektivt hindra henne från att minnas hur mycket hon också älskade Jan Cogo?

Efter bara en halvtimme i överljusfart fick Cogo nog. Han tog Starcrow ur Crowbältet och fortsatte sakta genom rymden i normal hastighet. Varför stressa motorerna? Varför skynda hemåt? Han hade ingenting som väntade honom på Jorden. Dessutom hade han en obehaglig känsla som bara blev starkare ju mer han ökade avståndet till Prinsessan. Hon hade försäkrat honom om att allt var som det skulle. Men han hade genomsådat hennes tapperhet att hålla uppe en god min. Hennes vackra ögon hade avslöjat hur ont det gjorde i henne av att se honom åka. Det gjorde honom lika ont också. Men detta var inte slutet, det tänkte han inte tillåta. Cogo tänkte aldrig lämna henne igen. Detta avsked var bara en tillfällig lösning. Det var vad han i alla fall försökte intala sig. Han var dock lite förvånad över att hon enbart hade vinkat tillbaka utan att också svara honom när han hade hälsat farväl. Det var inte likt henne att inte svara.

Det kändes skönt att komma ur Crowbältet. Även om han inte alls hade pressat motorerna till max så var det alltid en fysisk påfrestning att flyga i sådana höga hastigheter. Ändå kände Cogo fortfarande ett tryck i bröstet. Men det var inte fysiskt. Snarare en mental förnimmelse. Och ju mer han kände efter nu när han flög i normal hastighet insåg han att trycket satt även i huvudet. Men det var inte hans huvudring som var aktiverad. Detta var ingen smärta, det var ett tryck. Ett tryck som kom inifrån snarare än utifrån. Ändå var han helt övertygad om att vad detta än var för underlig känsla så var den länkad till Aurora. Ända sedan deras allra första möte på Månen hade han känt en speciell kontakt med henne, en kontakt som varken gick att vidröra eller förklara. Och som fortgick bortom hans känslor till henne. Den var emotionell men kändes också fysisk, han kände den i hela kroppen. Kanske var det hans cyborgnetiska implantat som gav honom denna förmåga, hans kropp kunde numera inte bara utstå yttre påfrestningar otroligt mycket mer än en vanlig människa, han kunde också uppfatta sin omgivning betydligt mer än han någonsin hade tidigare innan han blev en cyborg. Men hans underliga band till Prinsessan kunde inte bara bero på hans implantat. Något mycket starkare än honom måste ligga bakom detta. Vart han än gick sedan hans första möte med Aurora så följde känslan efter. Som om den var lika gigantisk som galaxen själv. Cogo ägnade dock inte lika mycket tanke på var denna förnimmelse kom ifrån som att han försökte förstå vad den försökte säga honom, vad den betydde. För det mesta var känslan varm och underbar, precis som Aurora själv. Men när hon var i fara eller var nedstämd så förvandlades det underbara till en otrevlig känsla. Som ett inre tryck som fick honom att lite lätt må illa. Och det var precis det som Cogo kände just nu.

Han hade alltid haft föraningar i hela sitt liv. Hans sinnen och reflexer hade hjälpt honom att överleva och senare gjort honom till den mäktigaste cyborgen i de kända delarna av

Vintergatan. Men det här var något mer. Mer än hans vanliga magkänsla som brukade förvarna honom. Något mycket större. Mycket starkare. Cogo kände ingen rädsla alls inför denna kraft, den kändes snarare som en tillförlitlig vän än något att frukta, men han kunde känna oro för vad den försökte säga honom. Och, som alltid, det var så svårt att tyda vad den ville förmedla. Den ville aldrig tala klarspråk med honom. Det var alltid förningar, känslor, förnimmelser. Aldrig raka svar eller fakta. Det kunde bli, minst sagt, frustrerade ibland. Cogo hade aldrig gillat gissningslekar. Att det gjorde ont i hjärtat att skiljas ifrån Prinsessan var en underdrift, någon yttre, osynlig kraft behövde inte hemsöka honom för att övertyga honom om den saken. Men Aurora hade bett honom att fara hem och där vänta på att hon skulle be honom komma tillbaka till henne när det kändes säkert för dem att träffas igen. Deras kärlek måste förbli en hemlighet. Och han lydde. För han var hennes vän och försvarare. För att han älskade henne.

Varför ökade då trycket ju mer han försökte göra som hon bad honom om? Varför kändes det som om han var en deltagare i ett spel som han inte visste om att han var en del av? Varför kändes det som om Jorden var den sista plats han skulle åka till?

I sin högra hand höll han den blåskimrande stenen som han hade hittat i sanden på Månen. Cogo stirrade blint på den medan hans tumme smekte den sakta och ömsint. Han hade inte glömt bort att han skulle visa den och ge den till Aurora. Han hade tänkt ge den till henne som avskedsgåva men i sista stund hade han faktiskt ändrat sig. Han skulle ge den till henne, det var ett löfte han tänkte hålla. Men så länge han var tvungen att leva avskild från henne så ville han ha något kvar som påminde honom om henne. Att titta på stenen var nästan det samma som att se in i Prinsessans ögon. Det var nästan magiskt. Cogo suckade djupt. Det hade knappt gått mer än 30 minuter och redan saknade han henne.

- ”Aurora...”

Slutligen slöt han handen helt om stenen och lade sedan tillbaka den i säkert förvar i det utrymme i cockpit som han förvarade den i. Stenen förtjänade ett betydligt bättre ställe än ett fack ombord på Starcrow, sannerligen, men det fick duga tills han kom hem.

Hem.

Jorden.

Doktor Kitty. Professor Dodge.

Plötsligt bara slog det honom.

- ”Just det, ja! Hur kunde jag glömma?”

Cogo fnös till och skakade på huvudet åt sig själv. Han hade tillåtit sig själv att bli så oerhört distraherad de senaste dagarna att han fullständigt hade glömt bort sitt uppdrag och framför allt hans allra första uppgift. Han skulle ju skicka ett meddelande hem till Jorden och avlägga rapport. Prinsessan hade bett honom att vänta, och han hade lytt henne, men hans rapport var ändå mycket försenad nu. Dodge hade nog fått spader vid det här laget för att han inte hade hört av sig. Nåja, det skulle inte bli mycket till rapport i alla fall. Prinsessan var välbehållen. Vad annat av vikt fanns det att rapportera?

Han tryckte på huvudknappen till hans kommunikationsinstrument. Genast märkte han att något var fel.

- ”Men... vad konstigt,” mumlade Cogo och rynkade pannan - ”Jag får inte in någon signal alls.”

Han gjorde flera försök, på både kort- och långdistans. Men ingenting hände.

- ”Det är inget fel på prylarna,” konstaterade han besviket för det betydde att det fanns ingen enkel förklaring eller lösning på problemet. - ”Vad katten...”

Det spelade ingen roll hur mycket han muttrade och halvsvor för sig själv, problemet kvarstod. Han kunde varken ta emot eller sända något meddelande, varken via bild eller ljud. Det var inget fel alls på hans utrustning, det hade han sett till redan hemma på Jorden och den visade sig vara lika felfri nu. Någonting måste blockera signalen. Och nu när han tänkte efter så verkade Starcrow ha samma kommunikationsproblem som Doktor Kittys labb där hemma.

- ”Vänta lite...”

Cogo stannade Starcrow helt. Irritationen inom honom ökade.

- ”Jag kan inte återvända till Jorden förrän jag har gjort det som Doktor Kitty bad mig om.”

Nej, det kunde han inte. Hans uppdrag var inte bara att ta kontakt med Prinsessan och se till att allt var väl med henne. Hans uppgift var också att undersöka varför kommunikationen mellan Great King och Jorden var obefintlig. Cogo bet ihop och förbannade sig själv i tysthet. Aurora hade bett honom att vänta med att avlägga rapport men inte alls att vänta med sin undersökning. Han hade haft massor med tid de senaste tre dagarna att undersöka om Queen Cosmos utrustning hade samma problem men han hade helt glömt bort sin uppgift. All tid hade han ägnat åt Prinsessan. Väl använd tid, egoistiskt sätt, men knappast ansvarsfullt. Han hade inte ens frågat Aurora om saken. Hur kunde han vara så korkad!?

Hans fingrar trummade på styrreglagen rastlöst och osäkert. Vad skulle han göra? Han hade faktiskt en uppgift att utföra och kunde inte bara strunta i det och återvända hem, Doktor Kitty skulle inte bli särskilt glad om hans resa var fruktlös och lämnade frågor obesvarade. Han ville absolut inte göra henne besviken, inte när hon hade visat honom så mycket respekt och tillit. Men samtidigt hade Aurora bett honom att hålla sig undan tills vidare tills hon kunde kontakta honom igen.

Men om all kommunikation var utslagen så skulle han ju aldrig höra av henne!

Det avgjorde saken.

Cogo gjorde en snabb helomvändning och körde igång motorerna på nytt. Det skulle inte ta någon lång stund att flyga ikapp Cosmos. Han hade på känn att Aurora förmodligen kunde bli lite arg på honom för att han bara dök upp så här men om han bara fick förklara skulle hon nog förstå. Och likaså alla andra som verkade stå i vägen för dem att få vara tillsammans. De, vilka de nu än var, kanske kunde med sitt ogillande hindra honom från att vara vid Auroras sida men de kunde inte hindra honom från att utföra sitt uppdrag. Om de hade ett problem med det fick de tala med Doktor Kitty. Om nu deras protester ens skulle nå Jorden alls. Under tiden tänkte Cogo inte låta sig stoppas. Om han hade riktig tur skulle han kanske finna problemet och lösa det snabbt. Det skulle glädja Prinsessan, och Doktor Kitty. Och dessutom ge honom ytterligare en ursäkt att träffa Aurora igen, även om så bara för ett ögonblick till. Den där sista tanken fick honom att le

segervisst under hjälmen. Cogo hade lärt sig att respektera lagar och regler, han visste mycket väl varför de fanns, men han fann fortfarande både njutning och fördelar med att kringgå och bryta dem. Och alla regler var faktiskt inte av godo.

Efter ett par minuter fann Cogo det han letade efter och lämnade Crowbältet för normal rymdfart.

- "Där är Queen Cosmos."

Han var tacksam för att radarn fortfarande fungerade i alla fall. Han spärrade dock upp ögonen när han studerade radarskärmen. Cosmos var inte det enda skeppet i den här sektorn.

- "Men vilka är de där?"

Runt omkring Queen Cosmos flög en mindre kryssare och ytterligare fyra mindre jaktskepp i formation. Cogo kunde inte få in någon bild av dem för att kunna identifiera dem, han var fortfarande för långt borta för det. Han bet ihop tänderna i frustration, han ville verkligen veta om dessa skepp var bestyckade eller inte och i så fall hur mycket. Men om han tolkade de främmande skeppens formation korrekt så betedde de sig inte alls fientligt mot Cosmos, snarare tvärt om.

- "Kan det vara eskorten som Prinsessan talade om?" undrade han. Det verkade troligt men han var förvånad att de hade dykt upp så snabbt. Hur som helst, vilka avsikter de än hade så tänkte Cogo inte släppa dem ur sikte. Men han tänkte inte använda sin vanliga strategi innan han visste någonting med säkerhet och bara rusa in med avfytrade Crowraketer och Astrolansen i högsta hugg. Om dessa skepp verkligen var allierade med Great King så gjorde han verkligen klokast i att fortsätta med försiktighet. Det sista han ville orsaka var en planetarisk kris.

- "Bäst jag håller mig utom synhåll så jag inte blir upptäckt. Prinsessan får inte bli ledsen."

Cogo följde efter på säkert och framför allt respektfullt avstånd. Om de främmande skeppen hade längre radarfrekvens än honom och hade redan upptäckt honom så verkade de inte agera därefter. Om de var medvetna om hans närvaro så verkade de acceptera honom. Helst, dock, hoppades Cogo att hans närvaro än så länge var okänd för dem. Han skulle kunna hålla ett ännu längre avstånd men han vågade inte det. Om Prinsessan var i knipa ville han vara där inom ett ögonblick. Diplomati i all ära, det fanns begränsningar till hans respektfulla försiktighet i relation till hans löfte att beskydda henne.

Cogo behövde inte gissa vart de var på väg. Deras kurs var uppenbar, de alla styrde rakt mot Great King. Om bara lite mer än ett halvt Jord dygn skulle de vara framme vid galaxens mittpunkt. Det kunde verka försäkrande men var inte alls en garanti för Prinsessans säkerhet. Inte i Cogos ögon. Han skulle aldrig slappna av förrän han hade klarhet i vilka den här eskorten var. Gammal erfarenhet stödde hans oroliga försiktighet.

Medan han fokuserade på radarskärmen lyckades Cogo ändå notera att det där underliga trycket som han kände i hans bröst och huvud blev svagare ju närmare Great King han kom.

Desto närmare Aurora han kom.